

βαλλε πάντοτε μετ' ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων· ὅταν δὲ τὸ χρυσίον ἔπαιον κατὰ γῆς καὶ μερικὰ νομίσματα ἔψαυσαν τοὺς πόδας τῶν ληστῶν, ὅλοι ὅμου ἀνεπήδησαν οὗτοι καὶ τὸν ἡσπάζονταν ὡς ἀδελφόν των. Καὶ αὐτὸς ὁ Λάμαχος ἡγέρθη βραδέως καὶ δυσκινήτως καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν νήλυν μὲ σεμνοπρεπέστατον ὕφος εἶπε: „Ὡς εὖ παρέστης, γενναιότατε Θήρων. . . . — Αἴμος ὀνομάζομαι, φίλε μου“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας ἀμέσως, „καὶ Θήρων ἐλέγετο ὁ πατήρ μου“ — „Μάλιστα, ἔχεις δίκαιον“, εἶπεν ὁ γέρον, „ἐσύγχησα τὰ ὀνόματα. Εἶσαι ὅμως ἀνδρεῖο παλληκάρι. Ὡς εὖ παρέστης λοιπόν, φίλτατε Αἴμα. Σὲ δεχόμεθα μετὰ χαρᾶς. Ἐλα, κάθισε κοντά μου καὶ φάγε καὶ πὶε μαζὶ μας. Τὴν εἰσοδὸν Σου θὰ τὴν ἐορτάσωμεν δυνατὰ. Σὺ Λυγκεῦ, εὐθύς, ἀμέσως φέρε ἕνα ποτήρι διὰ τὸν Αἴμόν μας.“

„Ἀλλὰ πῶς; πίνετε λοιπόν πάντοτε ἀκρατον οἶνον;“

„Ὁχι πάντοτε, ἀλλ' ὅταν τρώγωμεν μόνον ἐλθισμονήσαμεν ὅμως μὲ τὸν ἐρχομόν Σου ν' ἀνακατώσωμεν τὸ κρασί. Πήγαινε νὰ βάλῃς, Λυγκεῦ, κρύο νερὸ ἐπὶ τὸ κρασί, ἀλλὰ μὴ πολὺ. — Αὐτὸ λέγω κι' ἐγώ“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „διὰ νὰ μὴ χάσῃ κανεὶς ὅλην τὴν οὐσίαν τοῦ οἴνου. Ἀφῆστε ὅμως ἐγὼ νὰ Σᾶς ἐτοιμάσω μίαν φορὰν τὸ κρασί· ἔπειτα εἶμαι καὶ νεώτερος ὅλων Σας καὶ ἔξέρω πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν δουλειά.“

Ὁ ἀρχηγὸς εὐχαρίστως συγκατένευσεν εἰς τοῦτο, ὁ δὲ Φυλλίδας ἀνέμιξε τὸν οἶνον καὶ προσέφερε πρὸς πάντας τὰ κύπελλα μετ' ἐπιδεξιότητος καὶ χάριτος καὶ ἀστεϊσμῶν, οἵτινες κατηύφρανον τοὺς ληστές. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λάμαχος διέταξεν, ὅπως προσκληθῇ εἰς τὴν κοινὴν πόσιν καὶ ὁ ἔξω φυλάττων πρὸ τοῦ πύργου σκοπός. Δὲν ἦτο δίκαιον ὁ κακόμοιρος, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν τόσον εὐθυμοὶ, αὐτὸς νὰ μένῃ ἔξω· ἔπειτα ποτὲ δὲν ἐτολμήθη μέχρι τοῦδε ἐπίθεσις κατὰ τοῦ πύργου. „Κλείομεν μόνον τὴν θύραν, καὶ μπορούν, ἂν θέλουν, ἑκατὸν ἀνθρώποι νὰ ἔλθουν.“

„Ἐχεις δίκαιον“, εἶπε καὶ ὁ Φυλλίδας, „τοιαύτην βραχύδην φωλεάν, πάντοθεν ἀπρόσβλητον, δὲν εἶδον ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν μου.“

Ὁ Ἀρκὰς ἔσπευσεν εἰς πρόσκλησιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὑποῖον, προθύμως ἐλθόντα, προσεπάθησε μετὰ τοῦ Φυλλίδα νὰ μεθύσῃ τόσον ὅσον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ὡς τάχιστα νὰ προφθάσῃ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν καρηβαρίαν.

Τὰ γενναῖα τοῦ Ἀρεως τέκνα ἐξηκολούθησαν πίνοντα μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς των, δὲν παρήλθε δὲ καὶ πολὺς χρόνος μέχρις οὗ ὁ πνευματώδης οἶνος ἐπισκοτίσῃ τὰς κεφαλὰς των, ἐκτὸς ἐννοεῖται τοῦ Φυλλίδα καὶ τοῦ Ἀρκάδος.

οἵτινες ἀπέσχον σκοπίμως καὶ λάθρα τῆς οἰνοποσίας. Μετ' οὐ πολὺ ἡ σκηνὴ ἔλαβε ἀκολαστοτέραν καὶ μανικωτέραν ὕψιν· οἱ μὲν κατέκειντο ἄφωνοι κατὰ γῆς καὶ ἐξηκολούθουν κτηνωδῶς τὴν πόσιν, ἐνῷ ἄλλοι ἔψαλλον, ἐκαγγάζον καὶ ἐθορύβουν· τὰς συχνὰς διενέξεις καὶ τοὺς διαπληκτισμοὺς διέλυεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ ἡπία παρέμβασις τοῦ Λαμάχου, μόλις ὅμως καὶ τούτου ἀρθροῦντος τὰς λέξεις. Οὐδεὶς δ' ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ παρετήρησε πῶς ὁ Φυλλίδας ἐν τῷ μεταξὺ ἔρριψε ἐντὸς τοῦ οἴνου καὶ ἀνέμιξεν ἐπιμελῶς μελανὴν τινα κόνιν. Ἄνευ οὐδεμιᾶς περὶ τοῦ πράγματος ἰδέας ἐπλήρωσαν πάντες μετ' ὀλίγον τὰ ποτήριά των ἐκ τοῦ μίγματος ἐκείνου, καὶ ὡσεὶ διὰ θαύματος μετὰ παρέλευσιν ὀλιγίστων λεπτῶν ἐκοίτοντο πάντες οἱ πόται, ὡς ἐν νεκροφανείᾳ, σχεδὸν ἀναίσθητοι.

Ὁ Ἀρκὰς ἔσπευσε μὲ ἐν νεῦμα τοῦ Φυλλίδα ἔξω τῆς θύρας τοῦ πύργου καὶ διὰ πυρσοῦ εἰδοποίησε τὸν Κτησίαν, ὅστις ἀπεφύλαττεν, ὡς γνωρίζομεν, παρὰ τὴν ἀτραπὸν. Οὗτος δὲν ἤγγησε νὰ ἔλθῃ μετὰ τῆς ὀπίσθιας ἀκολουθίας του. Οἱ προσελθόντες ἄνδρες ἐξέστησαν ἰδόντες τὴν ἐπονείδιστον τῶν ληστῶν ἦτταν καὶ ἐβοήθησαν τὸν Φυλλίδα, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ δέῃ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας των.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασε καὶ ἡ ὥρα, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶσι τὴν αὐτοῦ Χαριτώ, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ εἶχε κατακλιθεῖ καὶ ἡσυχῶς ἐκοιμᾶτο· διότι τὸ ἄντρον, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ λησταὶ εἶχον παρακαθίσει εἰς τὴν τράπεζαν καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν μέδην ἀπέχετο πολὺ τοῦ κοιτῶνος τῆς κόρης, καὶ οὐδεὶς θύρῳρος ἐτάραττε τὸν ὕπνον της. Ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν ἦτο μακρὰν τῆς ἀπαχθείσης ἐρωμένης του, δὲν εἶχεν ἀφήσει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸν Φυλλίδα, ὅστις μάλιστα ἠρύετο ἐκ ταύτης καὶ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος, ὅπως διεξαγάγῃ τὸ τόλμημά του μετὰ τῆς δεούσης ἀταραξίας καὶ θάρρους, ἀλλὰ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ υπάγῃ πρὸς ἀναζήτησίν της. Τώρα λοιπόν εὐθύς διὰ τοῦ Ἀρκάδος προσεκάλεσε τὴν γραῖαν Χρυσήδα, καὶ δι' αὐτῆς καὶ τὴν Χαριτώ. Ὅταν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἦλθεν εἰς τὸ ἄντρον καὶ εἶδε τοὺς ληστές ὅλους κατακειμένους καὶ δεδεμένους ἡθέλησε νὰ ξεφωνήσῃ, διότι χαρὰ ἅμα καὶ ἐκπληξίς καὶ φόβος ἐσφιγξάν τὴν καρδίαν της. Ἀλλ' οἱ νέοι τὴν ἐκράτησαν καὶ τὴν καθυσύχασαν, ὁ δὲ Φυλλίδας τῇ εἶπε νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Χαριτώ, ὅτι ὁ μνηστήρ της ἦτο παρὼν καὶ νὰ τὴν φέρῃ ἔξω εἰς τὴν ὑπαίθριον αὐλήν.

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἐπεται τὸ τέλος.)

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ.

Πολλὰ πάλιν θρυλοῦνται περὶ τῆς ἀξιοπεριέργου ταύτης αἰρέσεως τῶν χρόνων μας, ἥτις πατρίδα της ἔχει τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ ὁπαδοὶ αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς, τοῦ στρατηγοῦ Booth, διατρίβουσιν ἤδη ἐν Σουηδία καὶ ἀγωνίζονται ν' ἀποκτήσωσι προσηλύτους ἐν Στοκχόλμῃ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ὁ στρατηγὸς Booth εἶχεν ἐπανακάμψῃ ἐκ τῆς ἀνά τὴν Ἀμερικὴν περιουσίας του εἰς Λονδίνον καὶ ἡ ἐπάνοδός του εἶχεν ἐορτασθῇ ἐπισήμως ἐν τῷ ἤδη ἀποτεφρωμένῳ θεάτρῳ τοῦ Exeter. Συνοδίᾳ ἐκ 4000 ἕως 5000 ἀνδρῶν ἀποτελουμένη ὑπεδέχθη τὸν στρατηγὸν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀγυιῶν τοῦ Λονδίνου ἐν μέσῳ ἀπείρου συρροῆς

λαοῦ. Ἐν τῷ θεάτρῳ Exeter ἐψάλησαν ὕμνοι καὶ ὁ στρατηγός, ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπευφημούμενος, ἔδωκε λόγον περὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ πεπραγμένων· μεταξὺ ἄλλων δὲ διηγήθη ὅτι διέτρεξεν ἀπόστασιν 15000 μιλίων καὶ ὠμίλησεν ἐν 200 συναθροίσεσι λαοῦ.

Ὁ στρατὸς οὗτος τῆς ἀπολυτρώσεως εἶνε ἐν τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων γεννημάτων τῆς ἀγγλικῆς αἰρετισμομανίας. Ἐν τῷ προγράμματί της πρῶτον ἄρθρον ἔχει τὴν εὐσέβειαν, ἀναγγέλλει δ' αὐτὴν διὰ τόσον θορύβου καὶ πατάγου, ζητοῦσα τοιοῦτοτρόπως νὰ σαγηνέυσῃ νέους πάντοτε ὁπαδοὺς. Ὁ στρατὸς ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Οὐίλλιαμ Booth, ἡδὴ στρατηγοῦ Booth, πρῶτον δὲ ἱεροκήρυκος τῆς αἰρέσεως τῶν Μεθο-

διστών. Ἐν ἔτει 1865 ἐξεφώνησεν ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς συν-
οικίαις τῶν πενήτων τοῦ Λονδίνου λόγους τινὰς πρὸς ψυχικὴν
σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὧν ἡ ἀφόρητος θέσις ἔτι
μᾶλλον δεινοῦται διὰ τῆς καταχρήσεως οἰνοπνευματωδῶν
ποτῶν. Ἰδρυσε τότε χριστιανικὸν σύλλογον τῆς ἀναζωογο-
νήσεως, κατόπιν μετακληθέντα „χριστιανικὴ ἀποστολή“, ἀλλ’
ἐπειδὴ ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τῶν ἐπιτροπῶν αὐτοῦ ἐγίνοντο
ζωηραὶ καὶ ἀτελεύτητοι συζητήσεις, ἀπεφάσισεν ὁ Βούδ νὰ
εἰσαγάγῃ στρατιωτικὴν πειθαρχίαν. Μετέβαλε λοιπὸν τὸν
σύλλογον εἰς στρατόν, ὃ ἄρχιστράτηγος εἶνε αὐτὸς οὗτος.
Ὁ στρατὸς οὗτος ἐκ φανατικῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν προ-
τίθεται νὰ παρακινήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ν’ ἀνταποκρι-
θῶσι πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ, ν’

σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ ἀπολαύει μεγίστης ὑπολήψεως παρὰ
τῷ στρατῷ καὶ μία τῶν θυγατέρων τῆς προέστη τῶν εἰς
Παρίσιους καὶ ἀνὰ τὴν Ἑλβετίαν ἐκστρατειῶν. Οἱ ἀξιωμα-
τικοὶ ὀφείλουσιν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος νὰ ὑποβάλλωσιν ἐκ-
θέσεις εἰς τὸ ἐν Λονδίνῳ κεντρικὸν ἀρχηγεῖον, αἵτινες δημο-
σιεύονται διὰ τῆς ἐφημερίδος τοῦ στρατοῦ „τῆς Πολεμικῆς
κραυγῆς“. ἐν ταῖς ἐκθέσεσι γίνεται λόγος περὶ τῶν πόλεων,
τὰς ὁποίας „ἐκυρίευσαν“ καὶ ὧν τοὺς κατοίκους ὑπέταξαν
εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ.

Ὅπουδήποτε καὶ ἂν εἰσέρχεται ὁ στρατὸς τῆς σωτη-
ρίας, εἰσέρχεται μετὰ θορύβου καὶ πατάγου, ἀνωτέρου πάσης
περιγραφῆς, διότι ὅσω μείζων θόρυβος, τόσω βεβαιότερα καὶ
ἡ ἐπιτυχία· ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ εἶπε ποτε ὅτι ὁ θό-

Η ΧΙΩΝ ΕΝ Τῇ ΒΟΡΕΙῳ ΑΜΕΡΙΚῇ.

ἀπαλλάξῃ τοὺς δούλους τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ μετατρέψῃ
αὐτοὺς εἰς τέκνα Θεοῦ. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἶνε στρατιω-
τικῶς διοργανωμένα καὶ φέρουσιν ὀνοματοθεσίαν στρατιω-
τικὴν: ὑπάρχει στρατηγός, ὑπάρχει ἐπιτελεῖον, στρατόπεδον,
στρατῶνες, σημαῖαι, στρατιῶται, πυροβολαρχίαι, βαρέα τηλε-
βόλα, βομβαρδισμοὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις. Τὸ σύν-
θημα εἶνε „αἷμα καὶ πῦρ“, ἥτοι τὸ αἷμα τῆς ἀπολυτρώσεως
καὶ τὸ πῦρ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τοῦ
Διαβόλου. Ἡ στρατιωτικὴ στολὴ ἀποτελεῖται ἐκ κυανο-
χρόου καὶ ἀπλουστάτου, ἐρυθρὰ σειρήτια φέροντος, ἐπενδύ-
του, εἰς οὗ τὸ περιλαίμιον ἀμφοτέρωθεν εἶνε γεγραμμένον ἐν
S (Salvation: σωτηρία) ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην φέρουσιν οἱ πλεῖ-
στοι καὶ ἐν ἐρυθροῦν γαριβαλδινὸν ὑποκάμισον. Καὶ ἡ ἐν-
δυμασία τῶν γυναικῶν εἶνε ἀπλουστάτη.

Ὁ στρατὸς ἔχει προσέτι καὶ σχολήν, ἧς οἱ Εὐέλπιδες
ἐξέρχονται ὡς δόκιμοι ἀξιωματικοί· οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι
καὶ οἱ ταγματάρχαι ἡγοῦνται τῶν λιτανειῶν καὶ συναθροί-
σεων, ἔχουσι δὲ εἰς τὸ ἔργον βοηθοὺς καὶ τὰς γυναῖκας. Ἡ

ρυβος οὗτος εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὸ σωτήριο τοῦτο ἔργον,
ἀφ’ οὗ ἄλλαι ἤττον εὐγενεῖς ἐπιχειρήσεις ἐπιτυγχάνουσιν διὰ
τῆς ρεκλάμας. Αἱ εἰδοποιήσεις καὶ αἱ σημαῖαι εἶνε αἵματό-
χροοι, ἡ μουσικὴ εἶνε θορυβώδης καὶ οἱ χριστιανικοὶ ὕμνοι,
προσομοιάζοντες μᾶλλον πρὸς ᾄσματα τοῦ δρόμου, ψάλλον-
ται εἰς μελωδίας ἐκ μελοδραματίων καὶ Cafés chantants.
Οἱ τῶν πομπῶν ἡγούμενοι ταγματάρχαι μορφάζουσιν ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον ὡς φρενοβλαβεῖς. Ταῦτα πάντα προκαλοῦσι
τὴν χλεύην τῶν ἀγιοπαίδων τοῦ Λονδίνου, οἵτινες ρίπτουσι
πολλάκις κατὰ τῶν ἁγίων ἀκαθαρσίας καὶ σάπια λερόνια,
ἐπιτίθενται δὲ καὶ διὰ τῶν χειρῶν κατὰ τῶν προσηλύτων
καὶ δέρουσιν αὐτοὺς ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἐσχηματίσθη μάλιστα
καὶ ἰδιαιτέρος στρατός, ὁ λεγόμενος „στρατὸς τῶν σκελε-
τῶν“, ὅστις ἐπὶ τῶν σημαίων του φέρει σκελετοὺς ἐξωγρα-
φημένους καὶ ὡς μουσικὰ ὄργανα ἔχει τύμπανα καὶ τεθλα-
σμένα σιδηρὰ σκεύη, δι’ ὧν ἐμποιεῖ ἀνήκουστον θόρυβον
ὁσάκις παρέρχεται ἡ πομπὴ τῶν ὁπαδῶν τῆς λυτρώσεως.

Ὅλως ἀνεξήγητον ἦθελε φαῖναι πῶς ὁ στρατὸς οὗτος,

ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ γελοιογραφία τοῦ θρησκευτικοῦ βίου, ἐπετέλεσε τσαύτας προόδους, ἐὰν δὲν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν αὐτῷ κρύπτεται καὶ ἀγαθός τις πυρὴν, ἃξιος προσοχῆς καὶ μελέτης. Ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ τῆς κακίας εἶνε ὁ ἀγαθὸς οὗτος πυρὴν καὶ ὁ πόλεμος οὗτος γίνεται ἐν ταῖς ἀθλιεστέραις συνοικίαις τῶν μεγάλων πόλεων ἐν μέσῳ πληθυσμοῦ, ὅστις οὐδέποτε εἶδεν ἀκτῖνα πνευματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ φωτός.

Ὁ βίος, εἰς ὃν πολλὰ ἑκατοστὺς χιλιάδων μετὰγονται, εἶνε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὸν πρότερον βίον ἐν τῇ ἰλῦϊ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς κακίας, ἡ ἐνδυμασία εἶνε ἀπεριττος καὶ πενιχρά, αὐστηρότατα ἀπαγορεύεται τὸ καπνίζειν καὶ τὸ πίνειν οἰνοπνευματώδη ποτά, ὁμοίως καὶ τὸ χαρτο-

παικεῖν, τὸ ψεύδεσθαι καὶ βλασφημεῖν, πᾶσα ἀπάτη ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς συναλλαγαῖς, πᾶσα ἐπίφορος πράξις καὶ πᾶσα ῥυπαρὰ σκέψις. Ταῦτα πάντα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξηγήσωσιν ἡμῖν τὴν μεγάλην ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὗξησιν τοῦ στρατοῦ τῆς ἀπολυτρώσεως. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐτησίαν ἔκθυσιν ἀριθμεῖ 1786 σωματεῖα μετὰ 4192 ἀξιωματικῶν. Κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ 1886 ἐγένοντο 25,496 συναθροίσεις, καθ' ὅλον δὲ τὸ ἔτος 1,435,980. Αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν 73,430 λιρῶν στερλινῶν. Νέας πάντοτε χώρας προσπαθεῖ νὰ ἐκλύσῃ εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἡ αἵρεσις αὕτη· ὁ στρατηγὸς Βούθ ἔκαμιν ἐν Ἀμερικῇ πέρυσιν μεγάλας κατακτήσεις, ἀλλ' ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Γερμανίᾳ προσέκρουσαν οἱ σωτῆρες κατ' ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων.

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ. Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 353).

2. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ. Εἰκὼν ὑπὸ Ῥόζενταλ (ἐν σελ. 357). Διὰ τῆς εἰκόνος ταύτης ὁ Καλλιτέχνης παριστάνει σιγμὴν σπαρτακτικωτάτην. Νεαρὰ κόρη, εἰς τὸ ἀνθος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ κεκοσμημένη δι' ὅλων τῶν χαρίτων, παλαίει κατὰ τοῦ θανάτου. Ἐν τῇ ὑστάτῃ ἀγωνίᾳ τῆς παραληρεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης μὲ ὅλας τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις τῆς. Ἡ ἀθλία μήτηρ παρεκεῖ πίπτει γονυκλινῆς καὶ παραδίδεται ἀπὸ τοῦδε εἰς θρήνους διὰ τὸ ἀποδνῆσκον προσφυλὲς τέκνον τῆς.

3. ΕΝ ΚΙΝΔΥΝῳ. Εἰκὼν ὑπὸ Α. Ἀχενβαχ (ἐν σελ. 361). Ὁ ἐν Δυσσελδὸρφῃ περιώνυμος ζωγράφος Ἀνδρέας Ἀχενβαχ ἀπέκτησε φήμην μεγάλην διὰ τῶν μεγάλων του εἰκόνων, ἐν αἷς παριστάνονται φυσικαὶ καλλοναί, τοποθεσίαι, δάση, θάλασσαι καὶ ὄρη. Ἐν τῇ σήμερον δημοσιευομένῃ εἰκόνι, δι' ἣν περιττὴ ἄλλως εἶνε πᾶσα ἐπεξηγηματικὴ σημείωσις, παρουσιάζει ἡμῖν ἀτμόπλουν ἐν κινδύνῳ εὐρισκόμενον καὶ ἀγωνιζόμενον νὰ σωθῇ ἀπὸ τῶν ὀργίων κυμάτων τῆς μαινομένης θαλάσσης.

4. Η ΧΙΩΝ ΕΝ Τῇ ΒΟΡΕΙῳ ΑΜΕΡΙΚῇ (ἐν σελ. 364). Κατέπεσαν πλέον καὶ τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν δένδρων, ἀπὸ ἐβδομάδων δὲ ἤδη αἱ ἡμέραι εἶνε εὐδαίαι καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπηλλαγμένος νεφῶν. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε διαυγῆς καὶ ξηρά, ἀλλὰ περιεργός τις καὶ μελαγχολικὴ γαλήνη ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῶν ἀπεράντων πεδίων τῆς χώρας ταύτης, οὐδὲν δ' ἀναγγέλλει τὴν λήξιν τῆς θερμῆς τοῦ ἔτους ὥρας καὶ τὴν ἀφίξιν τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ τῶν Ἰνδῶν, τοῦ χειμῶνος. Μίαν ἡμέραν ὅμως, πρὶν ἀνατεῖλῃ ὡς συνήθως ὁ ἥλιος, καλύπτεται ὁ ὀρίζων ὑπὸ πυκνῶν καὶ ἀδιαφανῶν ἀτμῶν, οἱ ὅποιοι βραδέως καὶ κατ' ὀλίγον ἐξαπλοῦνται ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀραιὰ καὶ λευκὴ νεφέλη κατέρχεται μέχρι τῶν λόφων, καλύπτει τὰς κορυφὰς αὐτῶν καὶ ἐκεῖθεν ἀρχίζει νὰ ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν πλησίον κοιλάδων. Πάντοῦ ἐπικρατεῖ ἡρεμία καὶ γαλήνη — ἡ φύσις ἐτοιμάζεται ν' ἀποθάνῃ. Ἐλαφρά, ἐλαφρά πίπτει καὶ καμμία νιφὰς χιόνος, μόλις ὁρατὴ εἰς τὸν ξένον, ἀλλ' οἱ ἐντόπιοι γνωρίζουσιν

ὅλην τὴν φοβερὰν σημασίαν τῆς ἀνάκου ταύτης νιφάδος Ἄμα ἴδωσι τὸ σημεῖον τοῦτο, εὐθὺς σπεύδουσι νὰ εὕρωσιν ἀσφαλὲς καταφύγιον κατὰ τοῦ ἐπερχομένου „Blizzard“, ὅπως ὀνομάζουσι τὴν χιονώδη θύελλαν, καὶ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ βεβαίου θανάτου.

Βαθυμδὸν αἱ νιφάδες γίνονται πυκνότεραι, ἡ ῥοπὴ αὐτῶν γίνεται λοξότερα καὶ ὅταν ὁ ἀνέμος καταντήσῃ θυελλώδης, αἱ νιφάδες ἵπτανται μετὰ τόσης δυνάμεως, ὥστε πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ προσώπου προξενοῦσι τὸ ἴδιον αἰσθημα, ὅπερ καὶ λεπταί, αἰχμηραὶ βελόναι. Ἀδύνατον νὰ κρατήσῃ τις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς καὶ χάνει τὰς αἰσθήσεις του εἰς τόσον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃ πλέον ποῦ εὕρισκεται. Πολλάκις ἄνθρωποι ἐξελθόντες μόνον τῆς οἰκίας τῶν καὶ θελήσαντες νὰ ὑπάγωσι μέχρι τοῦ σταύλου ἔχασαν τὸν δρόμον τῶν, παρεπλανήθησαν πεντήκοντα ἕως ἑκατὸν βήματα μακρὰν τῆς ἐστίας τῶν καὶ ἐνταῦθα ἀπέθανον ἐκ τοῦ ψύχους.

Ὁ μέγιστος κίνδυνος δὲν ἔγκειται τόσον εἰς τὸ ψῆχος, ὅσον εἰς τὴν ὀξύτητα τοῦ ἀνέμου, ὅστις νομίζει ὅτι σχίζει τὰς σάρκας σου καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ σώματός σου πᾶσαν ἱμῶδα θερμότητος.

Ἐν στιγμῇ χάνεις τὰς αἰσθήσεις καὶ παραδίδεσαι ἄνους εἰς τὸ φοβερὸν στοιχεῖον, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου σὲ ἀποπαγώνει. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πρὸ πάντων ὑπῆρξε δριμύτατος ὁ χειμὼν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ· πᾶσα συγκοινωνία διεκόπη καὶ ὁ σιδηρόδρομος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἠδυνήθη νὰ λειτουργήσῃ. Ἐπειτα ὅμως ἡ ἐταιρία ἀπεφάσισε δαπάνῃ 2 ἑκατομμυρίων περίπου δραχμῶν ν' ἀνοίξῃ τὸν δρόμον καὶ ἰδοὺ ἐν τῇ εἰκόνι μας βλέπομεν τὴν ἐναρξιν τῶν χιονοκαθαριστικῶν τούτων ἐργασιῶν. Ὁλόκληρος ἀμαξοστοιχία αποτελουμένη ἐξ 7 ἀτραμαξῶν, μὲ ἔμβολον δυνατόν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ὁρμᾷ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως κατὰ τοῦ φράττοντος τὴν ὁδὸν χιονώδους τείχους καὶ ἐν τούτοις τοῦτο τόσον παρέχει ἀντίστασιν, ὥστε μᾶτην ἀποβαίνουνσι πάντες οἱ κόποι τῶν μηχανῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Αἱ ἐργασίαι αὗται διήρκεσαν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας, ἀφ' οὗ ὁ δὲ διάφοροι σιδηροδρομικαὶ ἐταιρίαι σπουδαιοτάτας ὑπέστησαν ἀπωλείας.